

ดอกบัวตองดอยแม่อุคอ ทุ่งดอกไม้ ในสายลมหนาว

ถนนบนภูสูงทุ่งดอกไม้

ดูลำพรมลายดอกห่มภูทะเลภูเขา

ทิวเขาดนธงชัยใต้ผืนหมอก

1

กว่าดวงตะวันชมพูขมัวจะมาเยือนฟ้าฤดูหนาวได้ นวลสี
ไข่แดงในวงกลมก็กระเจิงหายไปเสียสิ้นแล้ว เหลือแต่ลำแสงสีขาว
เจิดจ้าส่องลอดไรเมฆริมฟ้าออกมา สาดอาบกระอ่ายหมอกที่ฟุ้งฟ่อง
ภูตอยเรียโรยหุบเหว จนทั้งหล้าเปล่งประกายในยามเช้า...

สันเขาทอดตัวนอนสงบ สลับสลอนซับซ้อนเรียงราย จน
สุดสายตาหายไปโน่ม่านเมฆหมอกโอบล้อมลานดอกไม้สีเหลืองไว้
ในห้วงอ้อมกอดอย่างรักใคร่

แต่ละดอกอวบอ้อมชูช่ออยู่บนเรียวกิ่ง ใบเขียวสดช่วยขับ
ให้ดอกสีเหลืองเด่นนวล เมื่อมองไปสุดตาอาจอุปาทานไปว่ามันคือ
ผืนพรมลายดอกที่ปูลาดไปบนสันคลื่นของทะเลภูอันลาดหลั่นซ้อน
กันไป ยามต้องแสงแดดเช้า ด้านหันหาแสงสดสว่างเจิดจ้า ตัดกับ
ด้านหม่นที่ทึบแสง เป็นภาพอันแสนงามและอบอุ่นที่ประทับอยู่ใน
ดวงตา ยิ่งยามที่ลมหนาวโชยแผ่วมาเบา ๆ ดอกไม้ภูล่อลมไหว
ประหวัดไปว่าเธอกำลังยิ้มหยอกเข้าต้อนรับแขกผู้ไปเยี่ยมไปหาเธอ

ภาพเช่นนี้ในห้วงยามเช่นนี้ ใครมาเห็นก็ต้องหลงรักใคร่
เสน่หา หากว่าเขาผู้นั้นคือบุุชณผู้ยังมีได้ปราศจากกิเลสเครื่อง
เศร้าหมองทั้งหลาย

2

จำได้ว่าเคยเห็นภาพเช่นนี้มาตั้งแต่ครั้งยังเป็นเด็กวิ่งเล่นอยู่ตามทุ่งไร่อ้อยนา ต่างแต่ในกาลนั้นเป็นเพียงภาพในหน้าหนังสือ ในเวลาต่อมาก็ได้เห็นอีกบ้างและรับรู้ว่าเป็นทุ่งดอกไม้ฤดูหนาวอยู่บนตอยที่แม่ฮ่องสอน ความใฝ่ฝันถึงการไปเยือนของเด็กหนุ่ม จุดประกายตั้งแต่บัดนั้นมา

ลมหนาวตะวันออกเฉียงเหนือพัดไปบอกข่าวถึงระเบียบห้องเช่าว่าฤดูกาลแห่งการโบยบินมาถึงแล้ว ผู้เนรทก็คว้าเป้ขึ้นหลังออกมาในวันศุกร์แรกของเดือนพฤศจิกายน

เพียงชั่วข้ามคืนก็มาพบตัวเองยืนอยู่บนดินแดนใหม่ วันวานยังอยู่ข้างคลองแสนแสบกลางนครอันร้อนร่ำอ้าวอบ แต่เข้านี้มาอยู่ในเมืองเล็กกลางหุบเขา และเยือกหนาวจนต้องล้วงเสื้อตัวหนาออกมาใส่สวมทับ

รถคันแรกของวันกำลังมุ่งมาในถนนสายที่นักเดินทางกำลังจะไป เรยกมือขึ้นโบก เขาจอดรับเราขึ้นนั่งกระบะท้าย รู้สึกว่าเข้านั้นเป็นการเริ่มต้นวันที่รื่นรมย์กว่าที่เคย

ทางหลวงหมายเลขที่ 108 ช่วงแรกคดเคี้ยวไปกับแม่น้ำแม่แจ่ม สายน้ำฤดูหนาวร้างห่างท่าฝนมานานแล้ว แต่สีน้ำยังขุ่นคลั้กเหมือนสีเสลดคนป่วย นี่เป็นธรรมชาติของแม่น้ำสายนี้ หรือว่าเป็นความป่วยไข้ใกล้ตายของเส้นเลือดใหญ่แห่งถนนธงชัยกันแน่

ถนนสายภูเขาควนทอดได้ไปบนเชิงเขา หุบห้วย ล้วน ช่องผาและโตรกธารช่วงออบหลวงเหมือนมีมนตร์ขลัง นำเสน่ห์หาพอ ๆ กับน้ำพรีนพริง

หลายคราวเมื่ออยู่ต่อหน้าความขัดแย้งเช่นนี้ เราไม่อาจตัดสินใจว่าน่าจะเข้าไปหาหรือเมินห่างเสียดีกว่า

ก่อนถึงแม่สะเรียงราว 16 กิโลเมตร เราลงรถเพราะรู้ว่าที่นี่ ดอยแม่เหาะ มีทุ่งบัวตองอยู่เหมือนกัน เราลงไปก็ต้องผิดหวังจนนับได้ว่าผิดหวัง ไม่พบทุ่งบัวตองบานเลย มีแต่เป็นกอเป็นหย่อมอยู่ประปราย ก็นึกเห็นใจในความพยายามของเจ้าถิ่น เห็นป้ายชื่อของคนนั่นคนนี่ที่เป็นผู้ใหญ่ในอำเภอแม่สะเรียงมาช่วยกันปลูกบัวตองไว้แล้ว แต่มันไม่ยอมขึ้น

อดังการแห่งทุ่งดอกบัวตอง

แยมดอกบานสะพรั่ง...ดอกไม้ผู้เป็นตั้งน้องสาวของเรา

คอยแม่ยุคยามเช้า

ก็ดอกไม้ป่า มันก็ต้องเกิดก่ออกขึ้นเองและบาน ดอกชูช่ออยู่ในป่าตามธรรมชาติของมัน นำมาเมืองมันจะงอกงาม ได้หรือ

จากแม่สะเรียงเราโบกรถได้ถึงแม่ลาน้อยแดดสายเริ่ม อุ่นทำให้ผู้พเนจรสบายตัวขึ้น ยืนรอรถอยู่ตรงปากทางเช้าที่ว่าการอำเภอแม่ลาน้อยเพียงครูก็มีรถมา 'ไปไหนครับ' สาวผิวคล้ำผมหยิกลงกระຈຈรดด้านซ้ายไหล่หน้ามาถาม เราบอกจุดหมาย เธอผายมือให้ขึ้นรถ

ทั้งรูปร่างและน้ำเสียง ผมมั่นใจว่าพบคนบ้านเดียวกัน ในต่างถิ่นแล้ว เขาก็คงเช่นกัน

"เป็นคนได้ใจไหมคะ" เธอลงมาถามทันทีที่หยุดรถ ในตลาดขุนยวม ผมพยักหน้ารับ

"ที่ก็เป็นคนได้เหมือนกัน แต่มาทำงานอยู่ที่จัตตริ นี้ก็ บังรุดมาจากที่นั่นตั้งแต่เมื่อคืน"

เราคุยกันอย่างถูกคอ คล้ายกับว่ายีนส์ที่ได้เจอญาติ ที่สนิทหรือมิตรสหายอันคุ้นเคยมานานปี ได้ตามถึงที่มาที่ไป และการเดินทางต่อไป

"ไม่มีกำหนดแน่นอนหรือครับ อาจจะกี่วันก็ได้ ผม ไปเรื่อย ๆ" ผมตอบเมื่อถูกถามถึงระยะเวลาของการเดินทาง

"ดีจังเลย ไม่เหมือนที่มีเวลาแค่ 3 วัน นี่ต้องโดดงาน วันจันทร์อีกวันนะเนี่ย"

ดูเหมือนว่าทุ่งบัวตองจะเป็นหน้าเป็นตาของอำเภอ ขุนยวมทีเดียว เป็นเอกลักษณ์เป็นจุดเด่นจนถูกใช้เป็นสื่อของ หลาย ๆ หน่วยงาน อีกทั้งรายได้ก็คงจะมาจากการท่องเที่ยว เป็นหลักและเป็นกอบเป็นกำมากที่สุด เพราะดูไปทั้งตลาดก็ เห็นแต่ธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว โรงแรม ร้านอาหาร บริษัทจัดทัวร์ เวียงรายอยู่เกลื่อนกลาด

ห่างจากตลาดขุนยวมไปทางเหนือราวสักกิโลเมตร ทางสู่ทุ่งบัวตองแยกไปทางขวามือ เข้าไปไม่กี่ไกลก็ถึงที่ว่าการ

อำเภอขุนยวมตั้งอยู่ทางขวามือ เห็นแล้วตื่นตาตะลึงใจ คง เป็นอำเภอเดียวของประเทศไทยที่ตัวอาคารทาสีเหลืองอร่าม ไปทั้งหลัง บนผนังด้านขวาวาตรูปทุ่งบัวตองภาพใหญ่ รอบรั้ว ปลูกบัวตองกำลังออกดอกบานสะพรั่ง เชื่อแล้วว่าขุนยวมเป็น ดินแดนดอกบัวตองจริง ๆ

ตลอดเส้นทาง 26 กิโลเมตร วิถีชีวิตพื้นบ้าน พื้นเมืองของแต่ละชุมชน ที่ตั้งบ้านเรือนเรียงรายอยู่ตามที่ราบ ลุ่มหุบเขา เป็นหมู่บ้านคนเมือง คนไทใหญ่ ริมหมู่บ้านทุ่งข้าว ในนาขั้นบันไดกำลังสุกเหลืองอร่าม จนคิดถึงเพลงทุ่งรวงทอง ของจิตร ภูมิศักดิ์ นอกนั้นเป็นหมู่บ้านคนปกากะญอ บ้านเรือน เป็นกระท่อมไม้ไผ่หลังคาตองตึง บ้านคนม้งปลูกผักปลูก กะหล่ำปลี บ้านคนลีซอขายของที่ระลึก

ใกล้ ๆ กับทุ่งบัวตองเป็นหมู่บ้านม้งคอยแม่ยุคคอก ปลูกบัวตองไว้รอบหมู่บ้านเหมือนจงใจจะให้มันงามอย่างไร้สร้อย ผู้หญิงนั่งปักลายผ้าเป็นลวดลายเอกลักษณ์แบบม้ง เอาไว้ขาย เป็นของที่ระลึกแก่นักท่องเที่ยว คนขับรถจอดลงไปถ่ายรูป ช่างทาง เด็กผู้ชายม้งวิ่งออกมาเหมือนคุ้นเคย ผู้หญิงในคณะ โอบคอกหุญน้อยเข้ามาร่วมถ่ายรูป เสร็จแล้วก็ยึดเศษเหรียญใส่ มือให้เด็กวิ่งกลับเข้าบ้าน

อาจมองได้ว่าเป็นการดีที่สงสารเด็กและช่วยกระจาย การใช้จ่ายให้เขามีรายได้ แต่ปรากฏการณ์เหล่านี้ จริงหรือไม่ เล่าว่ามันสะท้อนถึงความเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและค่านิยมของ ชนภูเขาเขาเผ่าหนึ่ง คนม้งผู้เคยตระหงายอยู่เหนือภูสูงอันเห็นบนหาว ยืนหยัดอยู่ด้วยลำแข้งลำขาตัวเองตลอดมา กลับงอมืองอเท้า ขาขยับกายขายเสื้ออันเป็นเหมือนเอกลักษณ์แห่งเผ่าพันธุ์ ให้กับคนเมืองผู้มีมืออ่อนดินบาง เป็นอันใดไปไม่ได้นอกจากจะบอก ว่านี่คือการล่มสลายของชุมชน

'ททท.' กับรูปโฉมใหม่ ในนามการท่องเที่ยวเชิง อนุรักษ์ ได้มองเห็นคำนึงถึงแง่มุมเหล่านี้บ้างหรือเปล่า

ดอกบัวตองบานไสวพราวไปทั้งภู หลายทิวภู หลายเนินเขาทอดต่อกันไป มองคล้ายผืนพรมลายดอกห่มปู ไปบนคลื่นแห่งทะเลภูเขา อิงยามลมหนาวโชยแผ่พัดโบก หยอกเย้า ดอกไม้ก็สั่นไหวไปทั้งทุ่ง ดูราวกับว่าเธอแยมั้ม โยกมือทักทายกับพี่ชายที่สาว ผู้เป็นแขกของเธอ

ทั้งที่เป็นยามเที่ยงวัน แต่เหน้อยอดดอยที่สูงถึง 1,200 เมตร เมฆหมอกยังห่มคลุมยอดเขาไม่ยอมคลาย ท้องฟ้าทึบเทา เห็นดวงอาทิตย์ขาวไร ๆ อยู่หลังผืนหมอกยักซ์ แต่บรรยากาศ อันมัวหม่นนี้ หาได้เบียดบังความงามของทุ่งดอกไม้เลย ตรงกันข้ามกลับยิ่งส่งผลให้สีเหลืองของกลีบดอกสดสว่างยิ่งขึ้น

ดอยแม่อุคคเป็นดินแดนแห่งทุ่งดอกบัวตองของเมืองสามหมอก แม่ฮ่องสอน อยู่ในเขตของอุทยานแห่งชาติ แม่สุรินทร์ ลักษณะพื้นที่เป็นทิวเขาสลับซับซ้อน อากาศหนาวจัดในฤดูหนาว แรกเดิมเป็นดินที่อาศัยทำกินของคนม้ง แถบดอยแม่อุคคเป็นพื้นที่ปลูกกะหล่ำปลี เมื่อทางอุทยานเข้ามา ก็ฟื้นฟูปลูกไม้สนเป็นสวนป่า และเริ่มมีดอกบัวตองขึ้นมาเองตามธรรมชาติ ถึงฤดูหนาวก็เบ่งกลีบบานดอกเหลืองพราวไปทั้งดอย เมื่อเห็นว่าพอจะเป็นจุดขายในทางการท่องเที่ยวได้ จึงตัดไม้สนทิ้งให้ทุ่งบัวตองเข้าครองพื้นที่ ทางอำเภอเข้ามาจัดการดูแล ปัจจุบันมีห้องส้วมห้องอาบน้ำไว้บริการนักท่องเที่ยวที่เข้ามาพักค้างแรมในฤดูดอกบัวตองบาน

ดอกบัวตอง หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าดอกทานตะวันป่า เป็นพันธุ์ไม้ดอกที่ขึ้นง่ายและแพร่พันธุ์ได้เองตามธรรมชาติ ตามริมถนนหรือในหมู่บ้านแถบถิ่นภาคเหนือจะพบเห็นได้เกือบทั่วไป แต่ไม่มีที่ไหนที่มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่นับพันไร่เท่ากับที่ดอยแม่อุคค

ต้นตอที่มาของสายพันธุ์ก็ไม่มีใครรู้แน่ชัดนัก ได้ยินมาแต่ว่ามีฝรั่งคนหนึ่งนำเข้ามาหว่านไว้บนดอยแล้วมันก็แพร่หลายขยายพันธุ์ไปตามถิ่นที่สูงดั่งที่เห็นอยู่ในทุกวันนี้ หากตำนานนี้มีมูลความจริงทางอำเภอขุนยวมน่าจะได้สถิติคู่หูการของฝรั่งผู้นั้น ในฐานะที่น่าประโชนมหาศาลมาสู่ท้องถิ่นขุนยวม

ยิ่งป้ายเย็นคนยิ่งทยอยเข้ามาเยอะขึ้น ริมทางขบวนรถจอดต่อกันยาวเหมือนรถติดบนถนนกรุงเทพฯ ตามทางเดินนักท่องเที่ยวเนืองแน่นขวักไขว่ บริเวณแก่งเดินที่ว่างโล่งเมื่อกลางวันถูกจับจองลงหลักปักเดินที่จนเต็มไปหมด เราเลือกได้

น้ำตกแม่สุรินทร์ อยู่ใกล้ ๆ กับทุ่งดอกบัวตอง

ตรงศาลาทางขึ้นไปจุดชมวิวสูงสุด มองเห็นทิวดอกไม้ เชิงดอย เบื้องล่างโล่งลิบ

ทุ่งบัวตองเป็นทุ่งดอกไม้แห่งความไม่ฝันของผู้คน หลายกลุ่มหลายคณะมาจากแดนไกล ทุกถิ่นทุกภาค บางกลุ่มมาด้วยกิจธุระอื่นแต่ผ่านเข้ามาแม่ฮ่องสอนแล้ว อยากรู้อยากเห็นก็ต้องแวะชมทุ่งบัวตองด้วย เขาวงกตอย่างนั้น เราได้พูดคุยทำความเข้าใจกับหลาย ๆ กลุ่ม บางคนมาไกลถึงจากปัตตานี ตรัง พัทลุง อุบลราชธานี สกลนคร เคยได้ยินใครบางคนกล่าวว่า ฤดูหนาวถนนทุกสายมุ่งสู่แม่ฮ่องสอน เห็นจะจริงดั่งว่า

เทศกาลดอกบัวตองบานทำพิธีเปิดไปแล้ว ทุเรียนควินหลงยังไม่จาง บริเวณลานโล่งยังเห็นร่องรอยและเวที แต่ถึงตอนนี้เป็นที่ตั้งแคมป์ของทัวร์คณะใหญ่ไปแล้ว ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งในกลุ่ม ขึ้นมายืนควิวข้างที่เรากางเต็นท์ เราชวนเขาร่วมวงกินข้าว เขาปฏิเสธด้วยคำขอบคุณ แล้วทักถามพูดคุยพร้อมทั้งแนะนำตัวเองในฐานะนักเดินทางที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ มาตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษาอยู่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตอนนี้ เป็นอาจารย์อยู่แปดริ้ว ก็ยังหาเวลาออกเดินทางอยู่เป็นประจำ

“ดีนะ พวกคุณสนใจท่องเที่ยวธรรมชาติกันตั้งแต่หนุ่มกว่าจะอายุถึงรุ่นผมก็คงเป็นนักอนุรักษ์ธรรมชาติด้วย”

เราารู้สึกว่าเจอเพื่อน แม้อายุจะห่างรุ่นกัน และคลายกังวลลงไปบ้างว่า ครุคนี่คงเป็นนักท่องเที่ยวคนหนึ่งที่ไม่เป็นภาระให้กับถิ่นที่ไปเยือน แล้ว ณ คอยแม่อุคอในราตรีนี้ มีกี่คนที่จะมีจิตสำนึกต่ออย่างผู้ชายคนนี้ เพราะตอนนี้เห็นบางคนเริ่มเปิดขวด เพิ่มดีกรีใส่ตัวจนขวดว่างเปล่าก็เอามาเคาะเป็นเครื่องตี บางกลุ่มส่งเสียงหวีดร้องกระดู้ออยู่กลางพงดอกไม้ยังไม่นับถึงบางคนก็ถอนต้นอ่อนเตรียมนำไปครอบครองในแปลงดอกไม้ของตนที่บ้าน และที่น่าเกลียดที่สุด สาวบางนางเด็ดเอาดอกบัวตองมาเป็นกอง ร้อยเป็นมาลัยคล้องให้ตน เธอ น่าจะไปแถบตลาดขายดอกไม้จะเหมาะสมกว่า

ทุ่งดอกไม้ต้องรับภาระหนัก จนน่าหวาดหวั่นว่าเธอจะเบ่งบานสดใสอยู่ได้ตลอดฤดูกาลหรือเปล่า

อุณหภูมิลดลงเรื่อย ๆ ดังว่าความอบอุ่นได้ลี้หายไปกับทิวาที่ค่อย ๆ ถอยห่างออกไป เราคิดถึงกองไฟ...

กลางทุ่งดอกไม้มีพื้นที่หายากเหลือเกิน นอกจากคนที่เอาไฟนไฟมาด้วยแล้วก็ไม่เห็นใครมีกองไฟเลย ขณะเดินดูมมองหาไม้พินอยู่นั้น มีลุงแก่ ๆ คนหนึ่งบอกว่าในทุ่งบัวตองนี้หาพินไม่มีหรอก ต้องไปเก็บไกลถึงโนป่าโน่น แต่แกมีชายที่กระตอมมัดละ 10 บาท เรามองไปทางชายป่าที่ลุงชี้มือแล้วตัดสินใจขอซื้อพินจากแก เดินตามหลังผู้เฒ่าเจ้าถิ่นตลอดไปได้ซุ่มบัวตองจนถึงเพิงพักหลังเลิกปลูกติดพื้น มีป้ายชื่อบอกนามเจ้าของเคสหอนว่า พระติโต พินตัดแล้วมัดเป็นมัดวางซ้อนกันอยู่กองใหญ่ ผู้เฒ่าปากกระแฉับชี้มือให้ผมเลือกหยิบเอาเองและแถมไม้เกี่ยมาให้เป็นเชื้อ กลับถึงเต็นท์รีบสูมพินก่กองไฟไล่ลมหนาวให้ออกไปไกล ๆ

บรรยากาศคำคีนอวลไอหนาว นอนใต้ฟ้าผ่าหมอกกลางทุ่งดอกไม้ แต่ภาวะแวดล้อมจากผู้คนเคลื่อนไหวจนไม่เหลือบรรยากาศธรรมชาติ ภูตอยแค้นเกินไปสำหรับนักท่องเที่ยวจำนวนมากมายเช่นนี้ แทนที่จะได้ฟังบทเพลงจากไพรพฤกษ์ ฟังเสียงหยาดน้ำค้างพร่างพรมกลีบดอกไม้ กลับได้ยินแต่เสียงครึกครื้นจากวงร้องเพลง เสียงโหวกเหวกคำทอของเหล่าชีเมาเสียงอึกทักเจี้ยวจ้าวจากเด็กวัยจับ

เราเองไม่เท่าไร อื้ออึงเพียงใดก็หลับลิ้มไปเพราะเดินทางเหนื่อยจัด ห่วงก็แต่น้องสาวผู้เฒ่าบ้านยังมีรับอยู่เมื่อกลางวัน เธอจะผิดหวังในพี่ชายที่สาวของเธอเพียงใด ไม่รู้ว่าคืนนี้เธอจะได้พักผ่อนบ้างหรือเปล่า...

ปูดุคนคนใดแล้ว...จะไม่เสนาหา

4

แสงตะวันอ่อนอุ่นสาดผ่านม่านหมอก อาบแสงพรมลานดอกไม้สีเหลือง จนซีกภูที่ตองแสงแดดเปล่งประกาย ตัดกับด้านหม่นที่อับแสง มวลกลีบสีเหลืองบนหมู่ใบสีเขียวเพ่งพินิจดูก็ยังคล้ายผืนพรมลายดอกหมกคลุมสันคลื่นแห่งทะเลภูเขา

มาเห็นภาพอย่างนี้ ในห้วงยามเช่นนี้ เป็นใครก็ต้องหลงรักใคร่ใฝ่ปอง มหาเศรษฐีอาจคิดกว้านซื้อมันไปเป็นของเขา เจ้าชายนักรักคงหมายเด็ดทุกดอกไม้ไปมอบแทบดักองค์หญิง ผู้เป็นที่รัก กวีมาเห็นอาจฝันอยากให้ตัวเองเป็นแมลงตัวน้อยเพื่อโบกบินไปได้ตอมตอมดมให้ทั่วถ้วนทุกดอกดวง

มวลดอกไม้ป่าแยมบานไสวพรารพรายไปทั้งทุ่ง ยิ่งยามลมหนาวโชยพลิวมาแผ่วเบา หยอกเย้าเจ้าดอกไม้จนลือลมไหว มองดูแล้วก็อุปมาไปว่าเป็นรอยยิ้มของน้องสาวที่แยมรับทักทายพี่ชายที่สาว ผู้เป็นแขกของเธอ...

นักท่องเที่ยวหลายคณะกลับออกไปบ้างแล้ว ทิ้งไว้แต่ร่องรอยบนลานคอยและความหลังในเหย้าเรือนของความทรงจำ เดินทางผ่านมาพบเจอแล้วพราวจากกันไปตามเข็มนาฬิกาของชีวิต เราแบกเป้ขึ้นหลังเดินลงมาจากคอย ฟุ้งหมอกกระอายฟ้าเคลื่อนตัวมาปิดดวงตะวันที่เพ็งลึมตาได้ไม่นาน ให้ทิวาคอยอยู่ในอ้อมหมอกอีกวัน

พระเจ้าธรรมชาติจึงบันดาล ขอดวงใจทุกดวงที่ผ่านมาพบเห็นความบริสุทธิ์แห่งทุ่งดอกไม้ ผู้เสมือนน้องสาวของเขา จงพิสุทธิ์ สดใส และตั้งมาดั่งดวงดอกไม้ทั้งทุ่ง ที่พวกเขาได้ตื่นตื่นเดินทางมาพบสัมผัส

